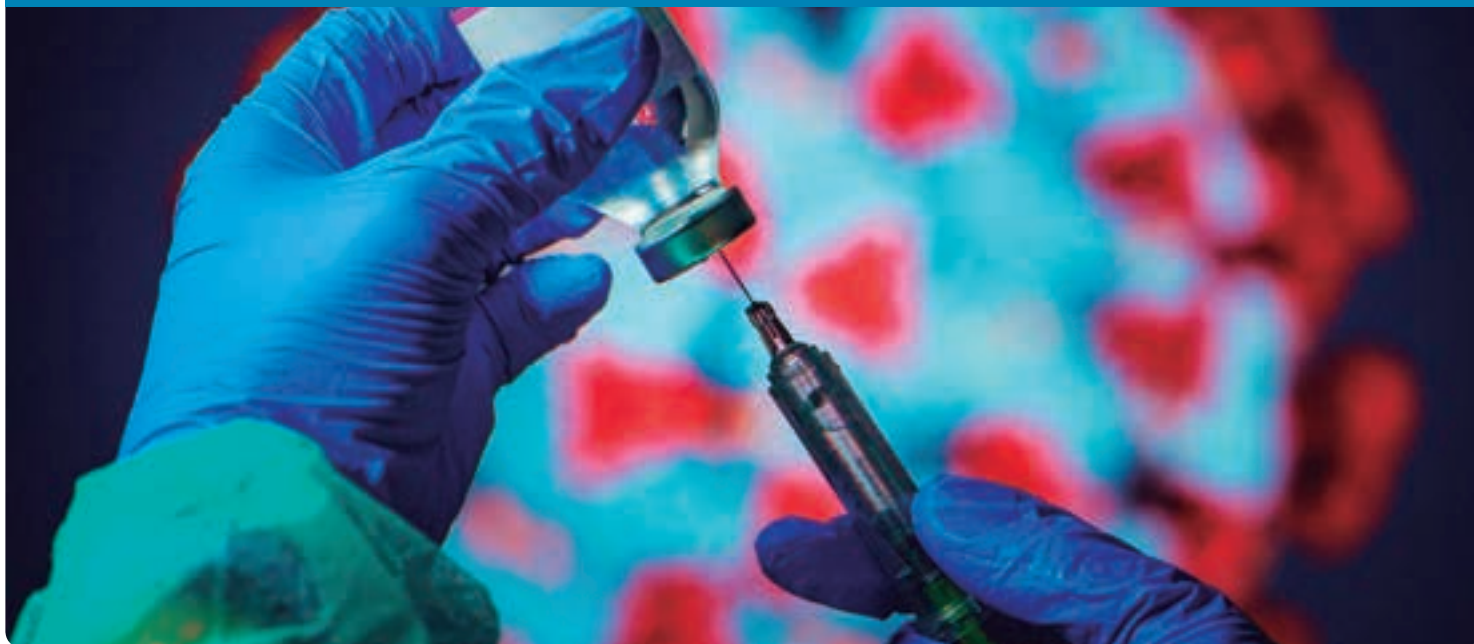

Full diocesà

17 de gener del 2021

p5 —El Sínode Diocesà entra en una nova etapa

p7 —Demà comença la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians

La moralitat de la vacuna del Covid-19

NOTA DE LA CONGREGACIÓ DE LA DOCTRINA DE LA FE
La qüestió sobre l'ús de les vacunes, en general, sol estar en el centre d'insistents debats en l'opinió pública. En els últims mesos, han arribat a aquesta Congregació diverses peticions d'una opinió sobre l'ús d'algunes vacunes contra el virus SARS-CoV-2, causant del Covid-19, desenvolupades recurrent, en el procés de recerca i producció, a línies cel·lulars que provenen de teixits obtinguts de dos avortaments ocorreguts en el segle passat. Al mateix temps, s'han produït diverses declaracions en els mitjans de comunicació per part de bisbes, associacions catòliques i experts, diferents entre elles i a vegades contradictòries, que també han plantejat dubtes sobre la moralitat de l'ús d'aquestes vacunes.

Sobre aquesta qüestió ja hi ha un important pronunciament de la Pontifícia Acadèmia per a la Vida, titulat «Reflexions morals sobre les vacunes preparades a partir de cèl·lules procedents de fetus humans avortats» (5 juny 2005). A més,

aquesta Congregació es va expressar sobre aquest tema amb la instrucció *Dignitas personae* (8 setembre 2008) (cf. núms. 34 i 35). En el 2017, la Pontifícia Acadèmia per a la Vida va tornar a tractar el tema amb una nota. Aquests documents ja ofereixen alguns criteris generals diriments.

Atès que estan ja disponibles, per a la seva distribució i administració en diversos països, les primeres vacunes contra el Covid-19, aquesta Congregació desitja oferir algunes indicacions que aclareixin aquest tema. No es pretén jutjar la seguretat i eficàcia d'aquestes vacunes, fins i tot essent èticament rellevant i necessari, perquè la seva avaluació és competència dels investigadors biomèdics i les agències per als medicaments, sinó únicament reflexionar sobre l'aspecte moral de l'ús d'aquelles vacunes contra el Covid-19 que s'han desenvolupat amb línies cel·lulars procedents de teixits obtinguts de dos fetus avortats no espontàniament. (Continua a la pàgina 6.)

«Jo us dic: "Déu meu, vull fer la vostra voluntat"»

Diumenge II durant l'any / Cicle B

Lectura del primer llibre de Samuel

En aquell temps Samuel, que encara era un noi, dormia en el santuari del Senyor, on hi havia l'arca de Déu. El Senyor el cridà, i Samuel respongué: «Aquí em teniu.» Corregué cap a Elí i li digué: «He sentit que em cridàveu. Aquí em teniu.» Elí replicà: «No t'he cridat pas. Vés-te'n a dormir.» I el noi se n'anà a dormir. El Senyor el tornà a cridar, i Samuel s'aixecà, anà on Elí dormia i li digué: «He sentit que em cridàveu. Aquí em teniu.» Elí replicà: «Fill meu, no t'he cridat pas. Torna-te'n a dormir.» Samuel encara no sabia reconèixer el Senyor, la paraula del Senyor encara no se li havia revelat. Per tercera vegada el Senyor cridà Samuel, i ell s'aixecà, anà on Elí dormia i li digué: «He sentit que em cridàveu. Aquí em teniu.» Llavors Elí comprengué que era el Senyor qui cridava el noi, i digué a Samuel: «Vés a dormir i, si et torna a cridar, digues-li: "Parleu, Senyor, que el vostre servent us escolta."» El Senyor es presentà i el cridà com les altres vegades: «Samuel, Samuel.» Ell li respongué: «Parleu, que el vostre servent us escolta.» Samuel es va fer gran. El Senyor l'afavoria sempre i no deixà de complir mai cap de les seves profecies. (3,3b-10.19)

Salm responsorial

Jo us dic: «Déu meu, vull fer la vostra voluntat.»
[39]

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, el cos no és per a fornicar, sinó per al Senyor, i el Senyor, per al cos. I Déu, que ressuscità el Senyor, també ens ressuscitarà a nosaltres amb el seu poder. ¿No sabeu que els vostres cossos són membres de Crist? El qui s'uneix al Senyor forma amb ell un sol esperit. Fugiu de la fornicació. Els altres pecats que l'home comet són exteriors als seu cos, però el fornicador peca contra el seu propi cos. ¿No sabeu que els vostres cossos són el santuari de l'Esperit Sant que heu rebut de Déu i que resideix en vosaltres? No sabeu que no sou vostres? Déu us ha adquirit a un preu molt alt: gloriifiqueu-lo en el vostre cos. (6,13c-15a.17-20)

Lectura de l'evangelí segons sant Joan

En aquell temps Joan estava amb dos dels seus deixebles i, fixant-se en Jesús que passava, digué: «Mireu l'anyell de Déu.» Quan els dos deixebles van sentir que Joan deia això, van seguir Jesús. Ell es girà i, en veure que el seguien, els preguntà: «Què voleu?» Ells li digueren: «Rabí», que vol dir "mestre", «on us allotgeu?» Jesús els respon: «Veniu i ho veureu.» Ells hi anaren, veieren on s'allotjava i es quedaren amb ell aquell dia. Eren vora les quatre de la tarda. Un dels dos que havien sentit el que deia Joan i havia seguit Jesús, era Andreu, el germà de Simó Pere. El primer amb qui Andreu es trobà fou el seu germà Simó, i li digué: «Hem trobat el Messies», que vol dir "l'Ungit". I l'acompanyà on era Jesús. Jesús se'l mirà i li digué: «Tu ets Simó, fill de Joan. Tu et diràs Quefes, que vol dir Pedra.» (1,35-42)

«Joan estava amb dos dels seus deixebles i fixant-se en Jesús que passava, digué: "Mireu l'anyell de Déu"»

Trobar Déu

Carles Riera i Fonts, *pvre.*

On trobar Déu, ell que sempre és present? «—Mestre, on us allotgeu?», preguntaren els deixebles a Jesús. «—Veniu i ho veureu», els respongué.

Per a trobar Déu, a través de Jesús, cal cercar-lo. Cercar és sempre un acte creatiu que comporta una part d'aventura. Cal deixar-se sorprendre pel Déu de les sorpreses, esguardar el món amb una mirada nova i provar d'interpretar-lo. I fer-ho sense rubor ni complexos. El coneixement de Déu i l'amor de Déu s'alimenten l'un a l'altre: coneixem una cosa si l'estimem i sols estimant-la podem començar a conèixer-la.

Oh paradoxa!: Déu s'amaga en el cor de cada persona, en el nostre interior més íntim (*"Deus interior intimo meo"*, deia sant Agustí). I solament el trobarà aquell qui hi parli, aquell qui hi dialogui en la pregària, qui senti una inquietud infinita de conèixer-lo i de descobrir-lo en el germà pobre i en el germà malalt. A Déu el sabem sempre a prop en la debilitat i en la sofrença.

Avui la nostra peripècia humana s'anomena indiferència. Res no ens fa fred ni calor. Tenim una relació amb Déu distant, displicent, sovint plena de dubtes i recances. El respecte per l'altre, que és tothora un valor intangible —com la solidaritat o la compassió—, ens hauria de projectar vers l'Altre, font i origen de tot valor immutable. ¿Com pren naixença, dins cada un de nosaltres, la capacitat immensa que tots tenim d'estimar? No és Déu el primer propòsit i el darrer significat de la nostra existència?

Ens cal intuir altre cop la permanent novetat del Creador i acostar-nos a Jesús, com feren els apòstols Joan, Andreu i Simó Pere.

La imatge

De jove, Pere rebé dues propostes per a trobar-se amb el Messies: una, de l'àmbit de Joan Baptista, i una altra, a través del seu germà Andreu. Jesús el cridà i li canvià el nom: de Simó passà a Pere; començà a ser una persona nova. Fins a Roma.

També en l'Església. Hem obeït alguna proposta i hem seguit la maduració més lenta de la formació; hem arribat a les ganes d'intimar amb Jesús.

Sant Pere (1610-12). Rubens

Agenda

Lit. hores: Setmana II

18 dilluns

—Sant Volusià, bisbe
Inici de la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians
He 5,1-10/Salm 109/Mc 2,18-22

19 dimarts

—Sant Màrius, màrtir
Beat Marcelo Spínola
He 6,10-20/Salm 110/Mc 2,23-28

20 dimecres

—Sts. Fabià, papa, i Sebastià, tribú, mrs.
He 7,1-3.15-17/Salm 109/Mc 3,1-6

21 dijous

—Sants Fructuós (o Fruitós) i Auguri i Eulogi, màrtirs de Tarragona
—Santa Agnès, vg. i mr.
He 10,32-36/Salm 33/Jo 17,11b-19

22 divendres

—Sant Vicenç, diaca i màrtir
He 8,6-13/Salm 84/Mc 3,13-19

23 dissabte

—Sant Ildefons (o Alfons) de Toledo
Les esposalles de la Benaurada Verge Maria
He 9,2-3.11-14/Salm 46/Mc 3,20-21

24 diumenge III de durant l'any / Cicle B

—Sant Francesc de Sales
Jornada de la Infància Missionera
Diumenge de la Paraula de Déu
Jn 3,1-5.10/Salm 24/1C 7,29-31/Mc 1,14-20

Sant'Egidio celebra Nadal amb els més vulnerables

D'una manera diferent a causa de la situació de pandèmia

«Aquest Nadal és molt negre per a molta gent. M'heu fet acabar bé un any que ha estat molt dolent. Us ho agraïxo de tot cor. Aquest és el millor regal que podia imaginar.» Aquestes són les paraules que va dir un dels ancians del barri antic visitats per la Comunitat de Sant'Egidio a Manresa el passat dia de Nadal.

Més de 380 persones, entre ancians, refugiats, infants i llurs famílies en situació de vulnerabilitat, han viscut el Nadal a Manresa amb Sant'Egidio, d'una manera ben especial i diferent respecte als altres anys.

Enguany les trobades de Nadal han consistit en visites a les cases d'ancians que han rebut l'àpat nadalenc envasat individualment i un regal personal, visites a les cases de famílies vulnerables amb infants, que han rebut lots de Nadal i regals, trobades en petits grups a la Casa de la Pau (seu de la Comunitat de Sant'Egidio), on es va fer una breu trobada amb el lliurament dels presents nadalencs. Els més joves van poder felicitar (des del carrer i amb pancartes i salutacions) els ancians que viuen a la residència.

Aquesta ha estat la manera de celebrar el Nadal en un context marcat per les restriccions generades pel Covid-19. A Manresa ha estat possible gràcies a la col·laboració de més de 150 voluntaris que els dies previs i el mateix dia de Nadal han cuinat, encapsat, embolicat i repartit tots aquests presents nadalencs.

Nadal amb els sacerdots grans

La casa sacerdotal és la llar que acull a sacerdots jubilats del bisbat. Des de la pandèmia s'ha hagut de seguir una sèrie de restriccions per protegir la seva salut, ja que estan en edat de risc. Tanmateix, aquestes festes van poder celebrar el Nadal, amb les pertinents mesures de protecció, i feren un dinar amb la companyia del senyor Bisbe.

El Sínode Diocesà és viu!

Amb l'any nou, els treballs sinodals entren en una nova etapa

Durant l'any que hem acabat, no sense dificultats, el camí sinodal ha continuat avançant. Ara, amb l'arribada de l'any nou, és l'hora de fer un pas més i iniciar la segona etapa del camí. Animem tots els grups sinodals que encara no ho han fet a anar enviant les seves aportacions quan els sigui possible. Les circumstàncies compliquen el trobament i desenvolupament del treball dels grups sinodals, però certament són també motiu d'un aprofundiment afegit que ha fet aflorar moltes necessitats de la persona i la societat. Per a aquells grups que tenen més dificultats amb vista a poder finalitzar aquesta etapa, recordem que qualsevol moment és idoni per a enviar aportacions; aquestes sempre sumen i són una contribució única i irremplaçable.

La segona etapa del camí sinodal tractarà sobre Jesús. Fins aquest moment la reflexió, pregària i discerniment versaven sobre la persona i la societat; ara és el moment de fixar-nos en Jesús: «Qui és Jesús?» L'objectiu d'aquesta etapa és tornar a descobrir Jesucrist, preguntar-nos qui és i quina rellevància té en les nostres vides, com ell respon a les necessitats de la persona i la societat.

Per a acompanyar aquest discerniment s'enviaran, a finals de gener, els materials corresponents a aquesta etapa en

un sobre adreçat, com sempre, als coordinadors dels grups sinodals. Conscients de les circumstàncies que encara s'estan vivint, el format pensat per a aquesta etapa serà el d'un llibret per a cada membre del grup. Aquest llibret, que consta de tres capítols, comprèn una part de treball personal (previ a les sessions) que ajudi a avançar la reflexió, pregària i discerniment del grup, i una altra part amb les guies corresponents a les sessions del grup sinodal. Aquesta primera reflexió i pregària individual vol facilitar el treball, enriquint i concentrant el diàleg i discerniment del grup sinodal en una proposta més flexible a la situació de cada grup. Un cop s'hagin enviat els materials, es programaran les reunions amb els coordinadors per a presentar i explicar els objectius d'aquesta Etapa II: Jesús.

El camí sinodal és com aquell camí que els mateixos deixebles de Jesús experimentaren, un camí de trobament, de dificultats i d'incerteses, d'alegries, d'amor i de joia; tal com és el camí de tota persona, família, comunitat o societat. Els deixebles van trobar Jesús i el seu camí va prendre un nou rumb i sentit en respondre a la seva invitació a seguir-lo. Confiats en l'Esperit Sant, continuem aquest nostre camí sinodal com a diòcesi, amb confiança, senzillesa i esperança, i Jesús, avui com llavors, no deixarà de sorprendre'ns.

L'ús de totes les vacunes no implica l'aprovació de l'avortament

Nota de la Congregació per a la Doctrina de la Fe

Card. Ladaria, prefecte de la Congregació

(Prové de la pàgina 1.)

1. Com s'afirma en la instrucció *Dignitas personae*, en els casos en què s'utilitzin cèl·lules de fetus avortats per a crear línies cel·lulars per al seu ús en la recerca científica, «existeixen diferents graus de responsabilitat» en la cooperació al mal. Per exemple, «en les empreses que utilitzen línies cel·lulars d'origen il·lícit no és idèntica la responsabilitat dels qui decideixen l'orientació de la producció i la d'aquells que no tenen poder de decisió».

2. En aquest sentit, quan no estiguin disponibles vacunes Covid-19 èticament irreprotxables (per exemple, en països en els quals no es posen a la disposició de metges i pacients vacunes sense problemes ètics o en els quals la seva distribució és més difícil a causa de les condicions especials d'emmagatzematge i transport, o quan es distribueixen diversos tipus de vacunes en el mateix país però, per part de les autoritats sanitàries, no es permet als ciutadans triar la vacuna que s'inocularà), és moralment acceptable utilitzar les vacunes contra el Covid-19 que han utilitzat línies cel·lulars de fetus avortats en el seu procés de recerca i producció.

3. La raó fonamental per a considerar moralment lícit l'ús d'aquestes vacunes és que el tipus de cooperació al mal (cooperació material passiva) de l'avortament provocat del qual procedeixen aquestes mateixes línies cel·lulars, per part dels qui utilitzen les vacunes resultants, és remota. El

deure moral d'evitar aquesta cooperació material passiva no és vinculant si existeix un perill greu, com la propagació, d'altra banda incontenible, d'un agent patògen greu; en aquest cas, la propagació pandèmica del virus SARS-CoV-2 que causa la malaltia. Per consegüent, ha de considerar-se que, en aquest cas, poden utilitzar-se totes les vacunes reconegudes com a clínicament segures i eficaces amb consciència certa que el recurs a tals vacunes no significa una cooperació formal amb l'avortament del qual es van obtenir les cèl·lules amb les quals les vacunes han estat produïdes. No obstant això, s'ha de subratllar que l'ús moralment lícit d'aquesta mena de vacunes, a causa de les condicions especials que el possibiliten, no pot constituir en si mateix una legitimació, ni tan sols indirecta, de la pràctica de l'avortament, i pressuposa l'oposició a aquesta pràctica per part dels qui recorren a aquestes vacunes.

4. De fet, l'ús lícit d'aquestes vacunes no implica ni ha d'implacar de cap manera l'aprovació moral de l'ús de línies cel·lulars procedents de fetus avortats [...].

5. Al mateix temps, és evident per a la raó pràctica que la vacunació no és, per regla general, una obligació moral i que, per tant, la vacunació ha de ser voluntària. En qualsevol cas, des d'un punt de vista ètic, la moralitat de la vacunació depèn no sols del deure de protegir la pròpia salut, sinó també del deure de perseguir el bé comú. Bé que, mancant altres mitjans per a detenir o fins i tot prevenir l'epidèmia, pot fer recomanable la vacunació, especialment per a protegir els més febles i més exposats. Tanmateix, els qui, per raons de consciència, rebutgen les vacunes produïdes a partir de línies cel·lulars procedents de fetus avortats, han de prendre mesures, amb altres mitjans profilàctics i amb un comportament adequat, per a evitar que es converteixin en vehicles de transmissió de l'agent infecciós [...].

6. Finalment, existeix també un imperatiu moral per a la indústria farmacèutica, els governs i les organitzacions internacionals: garantir que les vacunes, eficaces i segures des del punt de vista sanitari, i èticament acceptables, siguin també accessibles als països més pobres i sense un cost excessiu per a ells [...].

Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians

Comença demà dilluns dia 18

Fins i tot mentre les nacions continuen bregant amb la pandèmia del Covid-19, estan en marxa els últims preparatius per a una de les celebracions anuals de pregària més grans del món, que té lloc tradicionalment del 18 al 25 de gener.

En la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians hi participen comunitats cristianes de moltes tradicions i de totes les parts del món. En un moment en què les preocupacions en matèria de salut pública posen límit a les reunions físiques, ofereix una oportunitat perquè les esglésies es reunixin gràcies a una pràctica típicament cristiana molt anterior al transport modern: l'oració.

La Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians ha estat organitzada conjuntament pel Consell Mundial d'Esglésies (CME) i el Pontifici Consell per a la Promoció de la Unitat dels Cristians de l'Església Catòlica des de 1968.

A l'hemisferi sud, en el qual el mes de gener és un mes de vacances, les esglésies troben en moltes ocasions altres moments per a celebrar-la, com ara al voltant de la Pentecosta, que també és una data simbòlica per a la unitat.

Encarregada de preparar l'edició del 2021, la Comunitat de Grandchamp a Suïssa va triar el tema «Estigueu en el meu amor i donareu fruit en abundància» (Jn 15,5-9). Això va permetre a les cinquanta germanes de la comunitat, procedents de diferents confessions i països, compartir la saviesa de la seva vida contemplativa romanent en l'amor de Déu. «No és fàcil restar sempre en Crist, restar en el seu amor», diu la germana Anne-Emmanuelle Guy, priora de Grandchamp. «La vida comunitària quotidiana és el que em permet de comprovar on em trobo en el meu amor envers els altres i envers Déu. Perquè, com puc dir que estimo Déu si no estimo la meva germana o el meu germà que viuen al meu costat?»

El llibre

Carlo Acutis

Nicola Gori

Editorial Ciudad Nueva.
176 pp. / 17 euros.

Carlo Acutis, un noi de quinze anys, un adolescent com tots: vivaç, ple de projectes i de futur, atret per la informàtica i els videojocs. Té amics, una família, va al col·legi. Res d'extraordinari, fins aquí.

Però Carlo estava determinat, com deia santa Teresina de Lisieux, a «fer extraordinàriament bé i per amor les coses ordinàries».

I llavors descobrim que la vida de Carlo té una empremta de santedat. La seva meta és la unió amb Crist. El seu aliment diari és l'Eucaristia i l'adoració del Santíssim. La missa, la seva cita impostergable.

D'aquesta manera, la vida d'aquest adolescent es revesteix de qualitats úniques, perquè tot és viscut amb la mirada posada en Déu. Carlo ens interpel·la, ens mostra que el compromís amb Déu és una cosa actual, possible i el més bell pacte que podem fer en aquesta vida.

Glossa

Sabem acollir?

Romà Casanova, bisbe de Vic

El drama dels emigrants que arriben amb embarcacions fràgils a les nostres costes ens colpeix. No podem restar indiferents davant aquests éssers humans que cerquen un futur per a ells i les seves famílies. Són germans nostres! «Era foraster, i em vau acollir (Mt 25,35) [...]. Per als cristians, les paraules de Jesús tenen també una altra dimensió transcendent: impliquen reconèixer el mateix Crist en cada germà abandonat o exclòs (cf. Mt 25,40-45). En realitat, la fe emplena de motivacions inaudites el reconeixement de l'altre, perquè el qui creu pot arribar a reconèixer que Déu estima cada ésser humà amb un amor infinit i que amb això li confereix una dignitat infinita. A això s'hi afegeix que creiem que Crist va vessar la seva sang per tots i cadascú, per la qual cosa ningú no queda fora del seu amor universal» (*Fratelli tutti*, 85).

Però no solament hem de demanar que hi hagi polítiques adequades d'acolliment dels emigrants i refugiats, sinó que tothom, i de manera assenyalada els cristians, ha de viure en primera persona aquest acolliment. De vegades pot haver-hi una actitud xenòfoba quan els nouvinguts no són considerats suficientment dignes de participar en la vida social com qualsevol altra persona. Per alguns són mirats com a «mercaderia humana» útil per als treballs més baixos, i, encara, tractats injustament amb salaris i condicions

laborals i de seguretat indignes. Els hem d'acollir, repetixo, com a germans nostres, donant-los suport perquè ells siguin protagonistes de la seva inserció en el món laboral i social. Ni una actitud de menyspreu, ni tampoc el paternalisme, que no ajuda a fer camí autèntic.

No hem de veure mai l'altre que és distint com un contratemps, sinó com una oportunitat de creixement

La nostra mirada envers ells ha de ser acollidora i integradora, sabent que poden aportar-nos dons a nosaltres. Tot-hom aporta quelcom a la vida familiar i social. Encara més, si pot ser, les persones vingudes d'altres països, cultures, religions i llengües contribueixen a la nostra cultura i convivència amb els seus dons diferents dels nostres. No hem de veure mai l'altre que és distint com un contratemps, sinó com una oportunitat de creixement i de desenvolupament humà integral de tots. No hi ha mai cap cultura que sigui superior. La cultura autèntica és viva i, per tant, comporta fecunditat i creixement. En paraules del Papa, «els immigrants, si hom els ajuda a integrar-se, són una benedicció, una riquesa i un nou do que invita una societat a créixer» (*ibídem*, 135).

